

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/137/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7506212775
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7506212775.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D. XX, E., zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Radačovským, so sídlom Žriedlová 3, Košice proti žalovaným v 1.rade E. C., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XX, C. G. B., v 2.rade E. H., nar. X.X.XXXX, bytom F. XX, C. G. B., v 3.rade F. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, C. G. B., žalované v 1. až 3.rade zastúpené advokátom JUDr. Matúšom Lemešom, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, v 4.rade C. J., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. XXX a v 5.rade A. L. M., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N. XX, E. o neplatnosť právnych úkonov a určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu a žalovaného v 5. rade proti rozsudku Okresného súdu Košice – okolie zo dňa 15.2.2023 č.k. 16C/264/2006-929

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie žalovaného v 5. rade proti zamietavému výroku rozsudku a súvisiacim výrokom o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanými v 1. až 4. rade.

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku o určení vlastníckeho práva žalobcu, výrok o neodkladnom opatrení, trovách konania štátu a náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanými v 1., 2., 3. a 5. rade.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v 5. rade v plnom rozsahu.

Nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania žiadnej strane sporu vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1., 2. a 3. rade.

odôvodnenie:

1. Žalobca v konaní žiadal o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v k.ú. O. P. E. zapísaných na LV č. XXXX ako pozemok parcely CKN č. 1841/157 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 256 m², parcela CKN č. 1841/178 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 240 m² a dom bez súpisného čísla postavený na parcele 1841/178. Súčasne sa domáhal rozhodnutia o neplatnosti právnych úkonov, ktorými boli vyššie zmienené nehnuteľnosti prevedené z jeho vlastníctva na právnu predchodkyňu žalovaných v 1. až 3. rade H. C. kúpnu zmluvou z 19.7.2006, ktorá následne previedla kúpnu zmluvou z 24.7.2006 nehnuteľnosti na žalovaného v 4. rade, a ten dňa 21.8.2006 uzavrel zmluvu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam so žalovaným v 5. rade, aktuálne v katastri evidovaným vlastníkom nehnuteľností.

2. Preskúmaným rozsudkom súd vyhovel žalobe o určenie vlastníckeho práva a zamietol nárok v časti určenej neplatnosti kúpnych zmlúv. Mal preukázané tvrdenia žalobcu, že k prevodu vlastníckeho práva došlo bez jeho vedomia a vôle a jeho podpis na v poradí prvej kúpnej zmluve z 19.7.2006 bol sfaľšovaný. V časti o určenie neplatnosti právnych úkonov zamietavý výrok odôvodnil absenciou

naliehavého právneho záujmu reflektujúc tak úpravu podľa § 137 písm. c/, d/ Civilného sporového poriadku (CSP) účinného v čase rozhodnutia súdu, ako aj § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (OSP) účinného do 30.6.2016, za účinnosti ktorej právnej úpravy bola žaloba podaná.

3. Súd vychádzal zo zistenia, že žalobca bol titulom dedenia výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností, ktoré sa stali predmetom prevodu vlastníckeho práva podľa kúpnej zmluvy z 19.7.2006 na H. C. (nar. XXXX, zomrelú v priebehu konania v r. 2013), právnu predchodkyňu žalovaných v 1. až 3. rade bez toho, aby žalobca prejavil vôľu k prevodu a kúpnu zmluvu podpísal. Zo spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/58/2009 súd zistil, že voči právnej predchodkyňi žalovaných v 1. až 3. rade H. C. bola 5.6.2009 podaná obžaloba pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 3 písm. a/ Trestného zákona v spojitosti s kúpnu zmluvou, na ktorej mal ako predávajúci figurovať žalobca, ktorým konaním obvinená na škodu cudzieho majetku, seba alebo iného obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu. V trestnom konaní bol vyhotovený Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity znalecký posudok z odboru písomoznalctva č. 365/2007, so záverov ktorého vyplýva, že pisateľom sporného podpisu na kúpnej zmluve v mene predávajúceho, na ktorom mieste mal vystupovať žalobca, nebol žalobca, a ani podpis na návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra a na doručenke o prevzatí zásielky od Správy katastra Košice-okolie, nie sú podpisom žalobcu, avšak všetky podpisy patria tej istej osobe. Pre úmrtie obžalovanej H. C. bolo trestné stíhanie zastavené. Z dôvodu spochybňovania záverov tohto znaleckého posudku žalovaným v 5. rade, súd nariadil znalecké dokazovanie z odboru písomoznalctva aj v predmetnom občianskoprávnom spore znalkyňou M. Q. C., ktorá v znaleckom posudku č. 4/2017 potvrdila, že návrh na vklad vlastníckeho práva, podpis príjemcu na poštovej doručenke od Správy katastra Košice-okolie adresovanej žalobcovi a podpis na kúpnej zmluve nie je vlastnoručným podpisom žalobcu a je s vyššou mierou pravdepodobnosti vlastnoručným podpisom H. C.. Vychádzajúc z týchto skutkových zistení súd konštatoval absolútnu neplatnosť právneho úkonu – kúpnych zmlúv, ktorou došlo k strate vlastníckeho práva žalobcu a jeho údajnému prevodu na právnu predchodkyňu žalovaných v 1. a 3. rade a následne na žalovaného v 4. a v 5. rade. Uviedol, že k absolútnej neplatnosti súd prihliada ex offo, táto nastáva priamo zo zákona. Prevod vlastníckeho práva kúpnu zmluvou považoval za neplatný podľa § 37, § 39, § 40 OZ pre nedostatok vážnosti slobodnej vôle prevodcu, ktorý bol urobený v rozpore so zákonom v súvislosti so spáchaním úmyselného trestného činu, pri ktorom právnom úkone absentovala písomne prejavená vôľa vyžadovaná zákonom. Nakoľko kupujúca H. C. nenadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, nemohla toto previesť na ďalšie subjekty v zmysle zásady „nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má“, preto žalobe o určenie vlastníckeho práva vyhovel. K procesnej obrane žalovaného v 5. rade založeného na tvrdení, že bol dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľností poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS/549/2015, I.ÚS/510/2016, že iba v prípade mimoriadne výnimočných okolností možno prihliadať k dobromyseľnosti oprávneného držiteľa nehnuteľností, vzal na zreteľ krátke časové obdobie letných mesiacov toho istého roka, v ktorom došlo k opakovanému prevodu nehnuteľností, konštatoval, že nebol preukázaný názor žalovaného, že išlo o podvod dohodnutý medzi žalobcom a právnu predchodkyňou žalovaných H. C., a zohľadnil aktuálnu súdnu judikatúru reprezentovanú rozhodnutím Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR 1VOBdo/2/2020 z 27.4.2021, v zmysle záverov ktorého, dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva len v zákonom taxatívne vymedzených prípadoch, za ktorých sa nadobúdanie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru upravuje. V iných prípadoch právna úprava nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru neumožňuje, pričom len samotná evidencia vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v zmysle § 70 ods. 1 zák.č. 162/95 Z.z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv, nezakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastníkom. Rozhodnutie katastrálneho úradu o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti nie je možné považovať za rozhodnutie, ktoré by malo s definitívnou platnosťou určiť vlastnícke právo tej ktorej osoby k nehnuteľnostiam, ale predstavuje len podmienku nevyhnutnú na nadobudnutie vlastníckeho práva na základe platne uzavretej zmluvy. So zreteľom na uvedené konštatoval, že len samotný fakt, že prevodca - žalovaný v 4. rade bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy so žalovaným v 5. rade evidovaný ako vlastník nehnuteľnosti, nezakladá dobrú vieru o skutočnom vlastníckom práve a nepostačuje pre záver o nadobudnutí vlastníckeho práva žalovaného v 5. rade, preto jeho procesnú obranu nepovažoval za právne relevantnú. Žalovaný v 5. rade nemohol nadobudnúť kúpnu zmluvou zo dňa 21.8.2006 vlastnícke právo od žalovaného v 4. rade, ktorý takýmto vlastníckym právom reálne nedisponoval, pretože ho na neho nemohla previesť H. C., ktorá sa na základe neplatnej zmluvy nikdy nestala vlastníčkou nehnuteľnosti.

4. Pri posudzovaní dôvodnosti žaloby v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu – kúpnych zmlúv súd uviedol, že túto otázku súd hodnotí ako otázku predbežnú v konaní o určenie vlastníckeho práva, pretože neplatnosť zmluvy obvykle spor nevyrieši a posúva sa len do roviny o určenie vlastníckeho práva, ktorý je základným cieľom sporového konania, čo potvrdzujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1Cdo/90/2006, 2Cdo/252/2009. Za takýchto okolností vo veci absentoval naliehavý právny záujem, vyžadovaný tak v zmysle § 80 písm. c/ OSP ako aj § 137 CSP, keď podmienkou rozhodnutia o určení neplatnosti právneho úkonu, je preukázanie naliehavého právneho záujmu, keďže takýto nárok nevyplýva z osobitného predpisu. Konštatoval ale existenciu naliehavého právneho záujmu na rozhodnutí, že žalobca, ktorý nie je evidovaný v katastri nehnuteľností, je vlastníkom sporných nehnuteľností, pretože rozhodnutie súdom je predpokladom pre vykonanie zmeny zápisu, a dochádza k zosúladieniu právneho a faktického stavu vlastníctva nehnuteľnosti. Pretože na žalobe o neplatnosť právneho úkonu absentuje naliehavý právny záujem, súčasne posudzoval otázku aktívnej vecnej legitímácie žalovaných v 1. a 4. rade vo vzťahu k výroku o určení vlastníckeho práva dôvodiac, že žiaden z týchto subjektov nie je evidovaný ako vlastník nehnuteľností v katastri ani mu inak nesvedčí vlastnícke právo, preto nie je subjektom práv a povinností vyplývajúcich z hmotného práva, vo vzťahu ku ktorým smeruje žaloba o určenie vlastníckeho práva, žalovaní preto nie sú pasívne vecne legitímovaní v konaní, z ktorých dôvodov žalobu voči nim zamietol.

5. Vo vzťahu k procesným právam sporových strán poukázal na to, že vo veci sa uskutočnil rad pojednávaní, na ktoré sa nedostavil žalovaný v 4. a v 5. rade, čomu tak bolo aj na pojednávaní nariadenom na deň 15.2.2023, ktorého sa nezúčastnili, aj keď boli riadne a včas predvolaní, o ospravedlnenie nepožiadali. Súd uviedol, že žalovaný v 5. rade naposledy v žiadosti o odročenie pojednávania nariadeného na deň 13.12.2022 ktoré bolo odročené oznámil, že si hľadá zastúpenie a do 15.1.2023 oznámi, kto ho bude v konaní zastupovať, avšak žiadne oznámenie súdu nedoručil. Preto súd konal a rozhodol na pojednávaní 15.2.2023 v neprítomnosti žalovaných v 4. a 5. rade. Nehospodárnosťou a neúčelnosťou ďalšieho dokazovania odôvodnil nevykonanie dôkazov vypočítaním žalovaným v 5. rade navrhovaných svedkov I. J., J. H. a M. B. k jeho dobromyseľnosti, a konštatoval pasivitu žalovaného v 5. rade, ktorý účasť predmetných svedkov na pojednávaní nezabezpečil a súdu sa ich prítomnosť nepodarilo zabezpečiť predvolaním z adresy označenej žalovaným v 5. rade.

6. S poukazom na § 335 CSP súd ponechal v platnosti do právoplatného skončenia konania vo veci samej neodkladné opatrenie nariadené v konaní uznesením zo dňa 13.2.2007 potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.8.2007, ktorým bolo žalovanému v 5. rade uložený zákaz nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami tak, že tieto nesmie scudzit', prenajať alebo založiť, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25.9.2007. Uviedol, že zohľadňujúc stav konania vo veci samej sa vzhľadom na úspech žalobcu v konaní o určenie vlastníckeho práva naďalej vyžaduje ochrana poskytnutá mu predmetným neodkladným opatrením, ktoré zanikne v zhode s § 333 CSP právoplatným skončením konania vo veci samej.

7. Hodnotiac žalovaných v 1. až 4. rade ako procesne úspešné sporové strany rozhodol o nároku na náhradu trov v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Priznal plnú náhradu trov konania žalovaným v 1. až 3. rade, ktorí boli v konaní zastúpení právnym zástupcom, nakoľko žalovanému v 4. rade žiadne trovy nevznikli, vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 4. rade náhradu trov konania nepriznal. Súd uviedol, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by náhradu trov úspešnej sporovej strane nepriznal podľa § 257 CSP. V pomere k žalovanému v 5. rade hodnotil žalobcu a žalovaného ako čiastočne úspešné sporové strany v zhodnom pomere prihliadajúc k tomu, že predmetom konania bol tak nárok na náhradu určenia neplatnosti právnych úkonov, v ktorej časti bol žalobca neúspešný, ako aj určenie vlastníckeho práva, v ktorom bol úspešnou sporovou stranou. Zohľadňujúc rovnaký pomer úspechu sporových strán podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

8. Na náhradu trov štátu vynaložených na znalecké dokazovanie z odboru písomoznalectva, zaviazal žalovaného v 5. rade ako neúspešnú sporovú stranu, na podnet ktorého bolo znalecké dokazovanie nariadené.

9. Žalobca odvolaním napadol výrok rozsudku ukladajúci mu povinnosť nahradiť trovy konania žalovaným v 1. až 3. rade z dôvodov nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP s návrhom, aby náhrada trov bola priznaná žalobcovi, resp. aby súd žiadnej z dotknutých strán sporu v zmysle § 257 CSP nárok na náhradu trov

nepriznal. V odvolaní argumentoval tým, že v konaní vystupovali žalovaní ako subjekty, ktorých aktivita súvisela s neplatnosťou právneho úkonu, ktorý nárok dôvodne uplatnili podaním žaloby v čase platnosti Občianskeho súdneho poriadku. Zastával názor, že len v dôsledku dlhotrvajúceho súdneho konania, počas ktorého obdobia bola zmenená procesná úprava a súdna judikatúra, došlo k ujme na strane žalobcu, pre ktoré objektívne dôvody jeho návrhu nebolo vyhovené, avšak celý súdny spor mal pôvod v postupe H. C., teda právnej predchodkyne žalovaných v 1. až 3. rade, ktorí boli v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu vecne pasívne legitimovaní. Považoval sa preto za procesne úspešnú stranu, resp. ak by konajúci súd bol názoru, že úspešnej strane sporu náhradu trov z určitých dôvodov nepatrí, mal byť posudzovať nárok na náhradu trov podľa § 257 CSP v nadväznosti na dĺžku konania i percentuálny pomer úspechu žalobcu v spore.

10. Strana žalovaných vyjadrenie k odvolaniu nepodala.

11. Rozsudok napadol odvolaním žalovaný v 5. rade v celom jeho rozsahu, paušálne uplatňujúc všetky odvolacie dôvody, navrhoval ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tvrdil, že aj keď súd mal vedomosť o tom, že bol vydaný v trestnom konaní príkaz na vyšetrovanie jeho duševného stavu, pre ktorú okolnosť žiadal konanie vo veci prerušiť, súd to nevzal to do úvahy, tvrdil, že od 16.11.2020 je v azyle z dôvodov, ktoré si nespôsobil sám, považoval z uvedených dôvodov vo veci konajúcu sudkyňu za zaujatú, ktorej nemôže sprístupniť ani výsledky prípadného znaleckého dokazovania z dôvodu obavy, že budú využité na jeho likvidáciu, hodnotil rozhodnutie ako nespravodlivé, počas dlhotrvajúceho sporu poumierali svedkovia, peniaze a dom zostali v rodine C., pričom advokát žalobcu si neuplatňoval nároky voči nim, ale až vo vzťahu k jeho osobe, popieral, aby sa neospravedlnil z pojednávania, bol dlhodobo PN, posielal to cez podateľňu 8.2.2023. Odvolateľ ďalej vytýkal súdu, že pokiaľ vychádzal zo záveru, že H. C., právna predchodkyňa žalovaných v 1. až 3. rade si musela byť vedomá, že zmluvu nepodpisoval žalobca, jej vnuk, tak súd nevzal do úvahy, že išlo o starú ženu, ktorá k veciam nemusela pristupovať ostražito, pričom on ako kupujúci urobil všetko v rámci svojich možností, čo do obozretnosti a opatrnosti, dom kupoval narýchlo, lebo jeho dieťa skoro v meste vybehlo na cestu, kupoval ho od brata svojho známeho, ktorý mu tvrdil, že bratova manželka dom nechce, lebo tam zomreli ľudia, o čom nemal dôvod pochybovať. Zosnulý syn H. C., R. C. vedel, že jeho matka nemala peniaze na vyplatenie kúpnej ceny, nepreveril vec s jeho synovcom, núkal dom na predaj Vítežovi, je evidentné, kto sa chcel nabaliť, kde skončili peniaze, všetky skončili u R. C., preto žalovaní v 1. až 3. rade ako právni nástupcovia sú morálne legitimovaní, lebo vedia, kde skončili peniaze. Pokiaľ súd poukazoval na zrýchlený vklad ako na nejaké podozrenie, ide o jasnú zaujatosť, on vždy zaplatil po zavkladovaní celú kúpnu cenu, ľudia vedeli, že nemal problém z hotovosťou, vykupoval aj autá pre finančné spoločnosti, oni dávali cash, disponoval ním, lebo po podvodoch v nebankovkách neveril žiadnej finančnej inštitúcii. Trestné konanie voči H. C. vo veci Okresného súdu Košice II 3T/58/2009 považoval za komplot, navrhoval znalecký posudok na trhovú cenu, bolo to naplánované skorumpovaným prokurátorom. Znalecké dokazovanie vo veci navrhol po tom ako sa dozvedel o zmanipulovanosti a skorumpovanosti trestného konania, lebo súd nemôže len tak svojvoľne použiť výsledky zo znaleckého dokazovania v trestnom spore. Súd mal povinnosť prerušiť konanie na základe ním predložených dokumentov, príkazu na vyšetrovanie duševného stavu, čo neurobil, aj keď bol od 8.2.2023 práceneschopný, o čom pripojil kópiu zdravotného potvrdenia. Zastával názor, že napriek tomu, že konanie trvalo niekoľko rokov, výsledkom je rýchlo napísaný rozsudok bez vyargumentovania dôležitých vecí, keď rozhodujúce právne názory boli realizované odkazom na judikatúru súdov, ktorá sa nevzťahuje na daný prípad, nezohľadňuje podvody v rodine, keďže zločinci by predsa neriskovali „vysoký“ paragraf, ak by to nemali dohodnuté s nejakým rodinným príslušníkom. Právny zástupca žalobcu vedel o tom, že R. C. vyčíňal pre majetky, o ktoré ho okradol zosnulý brat Ondrej, otec žalobcu, oni mali dodržať potrebnú mieru opatrnosti a obozretnosti. Keď si prezeral nehnuteľnosť dom bol upratovaný, evidentne nie narýchlo, bol aj nasadaný prach, bolo mu zrejmé, že dom je dlhší čas neobývaný, susedov oslovil, nikto nič ani náznakom neuvádzal, evidentne to bol žalobca, kto nebol dobromyseľný a obozretný, vedel o problémoch v rodine, vyhrádkach, zápočtoch a ďalších špinavostiach. Považoval za nevyriešenú otázku jeho financií, ktoré potrebuje pre veriteľov, či na plnenie vyživovacej povinnosti. Uvádzal že od roku 2010 nehnuteľnosť nikto z jeho rodiny neobýva, ani ju neprenajíma, z dôvodu súdneho konania, ktoré ho obmedzilo v užívaní, tieto straty mu už nikto nevráti. Opakoval, že sudkyňa konala nepriateľsky a neprofesionálne neprerušila konanie, čo mala urobiť aj bez jeho návrhu. Nezákonnosť a machinácie v justícii odhalil na základe jeho pátračskej licencie, bol najaktívnejšou osobou v spore, chcel zabezpečiť stretnutie A. C. a právnikov jeho starej mamy H. C., čo bolo odmietnuté. Opísal svoje úvahy o rodinných pomeroch v rodine Seligových hodnotiac výsledok sporu ako komplot a nespravodlivosť, keď súd len pri vyhodnotení veci využil

judikatúru, ktorá je použiteľná iba všeobecne, nie však na daný prípad. Súd sa nezaoberal jeho tvrdením o podvoche v rodine C., hodnotil dôkazy nesprávne, nie rovnocenne, preniesol zodpovednosť na neho, tiež súd nevypočul jeho exmanželku, aj keď BSM mali rozdelené až v roku 2008, ona je vydieraná tiež justičnou mafiou, preto sa neprihlásila skôr do konania.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu toto považoval za nekonzistentné, chaotické, nič nepreukazujúce, zdôraznil, že žalovaný v 5. rade mal množstvo príležitostí preukázať svoje tvrdenia a v dôsledku jeho konania sa len všetko oddialovalo, keď bol vydaný príkaz na zatknutie žalovaného v 5. rade v roku 2006, kedy bola aj žaloba podaná. To, že rozhodnutie vyznieva v neprospech žalovaného samo o sebe nezakladá dôvod podaného odvolania. Navrhoval ho ako neopodstatnené zamietnuť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov.

13. Žalovaný v 5. rade sa k podaniu žalobcu nevyjadril, doručil podanie, v ktorom uviedol, že žiada o odňatie príkázania všetkých vecí mimo košický kraj podľa § 23 Trestného poriadku, pričom pripojil odkaz na rozhodnutie v trestných veciach Okresného súdu Košice I 5T/73/2017 a Krajského súdu v Košiciach 7To/31/2021. Tvrdil, že trpí kritickým zhoršením zdravotného stavu, podrobuje sa aj liečbe na onkologickom oddelení, žiada, aby justičná mafia ustúpila od nezákonných aktov.

14. Iné vyjadrenia v konaní podané neboli.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd po vyhodnotení včasnosti a procesnej prípustnosti odvolaní podaných stranami sporu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 5. rade je potrebné v časti odmietnuť ako neprípustné. V ostatnom rozsahu odvolanie žalovaného v 5. rade a odvolanie žalobcov voči výroku o náhrade trov konania prejednal ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1,2 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospejúc k záveru o nedôvodnosti podaných odvolaní. V rozsahu procesnej neprípustnosti odvolania odmietol odvolanie žalovaného v 5. rade proti zamietavému výroku rozsudku a súvisiacim výrokom o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 4. rade v zhode s § 386 písm. b/ CSP ako podané neoprávnenou osobou. V ostatných napadnutých výrokoch rozsudok ako vecne správny potvrdil v zhode s § 387 ods. 1 CSP.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 31. júla 2024 v pojednávacej miestnosti č. 210, II. poschodie, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP.

17. Jednou z podmienok prípustnosti odvolania je procesná legitímácia odvolateľa vyplývajúca z § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté. Na podanie odvolania je tak oprávnená osoba, ktorej môže byť rozhodnutím súdu spôsobená ujma na právach. Žalovaný v 5. rade podal odvolanie aj proti zamietavému výroku rozhodnutia, v spojitosti s ktorým mu nevzniká, ani nemôže vzniknúť žiadna ujma, keďže súd rozhodol v súlade s jeho procesným záujmom. Na okolnosti, že išlo o stranou sporu žiadaný výsledok konania, ktorý zodpovedá prejavenej vôli vyhrať spor, nič nemení to, že procesný úspech bol dosiahnutý len v časti nároku. To obdobne platí vo vzťahu k výrokom o náhrade trov konania medzi žalobcom a ostatnými žalovanými, ktoré rozhodnutia nemá vplyv na právne postavenie a ochranu oprávnených záujmov žalovaného v 5. rade. Z uvedených dôvodov odvolanie proti zamietavému výroku rozsudku a súvisiacim výrokom o náhrade trov konania v pomere medzi žalobcom a žalovanými v 1. až v 4 rade, ktorý je v záujme žalovaného, je neprípustné a v tomto rozsahu bolo odmietnuté v zhode s § 386 písm. b/ CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

18. V ostatnom rozsahu súd preskúmal stranami sporu uplatnené odvolacie dôvody, keď žalobcovia voči výroku o náhrade trov konania uplatnili odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Žalobca uplatnil paušálne všetky odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP.

19. Skúmanie splnenia procesných podmienok v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Ide o podmienky definované v § 161 ods. 1 CSP, za ktorých súd môže vo veci konať a rozhodnúť. Ak ide o odstrániteľnú podmienku, súd sa ju pokúsi odstrániť a v prípade neodstrániteľnej podmienky konanie zastaví. Odvolací dôvod

podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie práva procesné, ktoré jej zákon priznáva. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, ktoré nespĺňa požiadavky vymedzené § 220 ods. 2 a 3 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná mandukčná povinnosť súdu a pod.). Nevykonanie relevantných navrhnutých dôkazov (odvolací dôvod v § 365 ods. 1 písm. e/ CSP) je pochybením súdu vtedy, ak tento dôkaz je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne prihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ CSP nie sú dané, pretože pri preskúmaní rozhodnutia súdu a konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, boli splnené podmienky konania a odvolací súd nezistil žiadne procesné vady, v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani iné vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Skúmanie procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Ide tu o vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t.j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Odvolateľ netvrdil, a ani odvolací nezistil, aby akákoľvek z podmienok konania nebola naplnená.

22. Vzhľadom na obsah námietok odvolateľa, odvolací súd bral zreteľ aj na to, že súdne rozhodnutie musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkové pochody musia byť v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta na dohady a domnienky. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods.2 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydávaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené.

23. Odvolaním napadnutý rozsudok uvedené náležitosti má. Odôvodnenie preskúmaného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasne, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné. Stranám sporu ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, zo skutkových zistení vyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.

Z týchto dôvodov odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je obhájiteľné a rozsudok je preskúmateľný.

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení strán. Iba samotná okolnosť, že súd nevykonával dôkazy navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný v 5 rade v odvolaní vôbec nekonkretizoval, ktoré navrhnuté dôkazy neboli vykonané a čo mali osvedčiť. Zároveň je nutné konštatovať, že aj keď súd prvej inštancie nevykonával nejaký navrhovaný dôkaz, v odôvodnení rozhodnutia k tomu poskytol zdôvodnenie rešpektujúce právo súdu rozhodnúť o tom, ktorý z dôkazov vykoná, podľa stavu dokazovania a rozsahu plnenia dôkaznej povinnosti strán. Odvolací súd má za to, že súd vykonával všetky dôkazy potrebné na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva boli významné, preto tento odvolací dôvod nebol daný.

25. Nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keďže súd prvej inštancie vykonával vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy hodnotil podľa § 191 ods. 1,2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo v konaní nevyšli najavo.

26. Súd prvej inštancie v danom prípade skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a z nich vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán, preto nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

27. Osobitne odvolací súd venoval pozornosť žalovaným tvrdeným odvolacím dôvodom, podľa ktorých malo dôjsť k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces, pre opomenutie jeho procesných práv na obhajobu, nezohľadnenie záujmov v súdnom konaní pre nepriaznivý zdravotný stav, či objektívnu nemožnosť zúčastniť sa súdneho konania, i na vyjadrenia o potrebe prerušenia konania a zaujatosti konajúcej sudkyne (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, c/, d/). Z obsahu spisu vyplýva, že vo vzťahu k žalovanému v 5.rade dochádzalo k opakovanému ustanovovaniu právnych zástupcov, či už cestou riadne udelenej plnej moci alebo prostredníctvom centra právnej pomoci, keď právne zastúpenie bolo ukončené pre zaneprázdnenosť alebo stratu dôvery medzi klientom a zástupcom (zástupcovia dr. Holováčová, dr. S., T. U., T. S., T. B.). Už počnúc rokom 2019 bol žalovaný osobne resp. prostredníctvom svojich zástupcov vyzývaný na zdokladovanie svojich osobných, majetkových, sociálnych a iných pomerov, vyzývaný na zabezpečenie účasti svedkov, ktorých žiadal v konaní vypočuť, o čom svedčí súdna korešpondencia (č.l. 429, 448, č.l. 557 súdneho spisu). Opakovane bol vyzývaný na zabezpečenie svedkov v predvolaní z decembra 2022 (čl. 877). V žiadnom z podaní žalovaného v 5. rade, či v oznámení jeho zástupcov ani v obsahu spisu sa nenachádzajú listinné dôkazy o nepriaznivom zdravotnom stave žalovaného v 5.rade, či akejkol'vek prekážkach brániacej mu v účasti na pojednávaní. Naposledy žalovaný v 5.rade žiadal o odročenie pojednávania nariadeného na deň 14.12.2022 zo zdravotných dôvodov a pre jeho neprítomnosť na Slovensku s tým, že si hľadá vo veci právne zastúpenie a v lehote do 15.1.2023 oznámi, kto ho bude zastupovať, aby sa vec mohla riadne a spravodlivo ukončiť. V podaní zdôraznil, že je osobou kontaktnou pre orgány činnom v trestnom konaní a súdy. Súd pojednávanie odročil na deň 15.2.2023, na ktoré bol žalovaný v 5. rade opätovne predvolaný s prísom na zabezpečenie účasti svedkov M. B., I. J., svedok I. J. bol tiež predvolaný z adresy udanej žalovaným v 5. rade. Žalovaný v 5. rade zásielku riadne prevzal podľa doručky dňa 1.1.2023, neúčast' na pojednávaní neospravedlnil, preto súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Až po rozhodnutí súdu žalovaný v 5 rade doručil podanie, v ktorom tvrdil, že sudkyňa JUDr. Sinčáková svojim zaujatým postupom a zneužívaním svojich právomocí mu spôsobuje nezvládnuteľné utrpenie a koná napriek zákonnej prekážke, keď je na neho vydaný príkaz na vyšetrovanie duševného stavu, čo podľa neho

odôvodnenie prerušenie konania. Tvrdil, že je v azyle, do ktorého sa dostal v súvislosti s objednávkou na fyzickú likvidáciu. Obviňoval súdy a sudcov konajúcich v jeho veciach z organizovaného zločinu.

28. Aj keď vo všeobecnosti súdna prax považuje za porušenie práva na spravodlivý proces aj postup súdu, ktorý vo veci pojednával a rozhodol, hoci preto neboli splnené procesné podmienky, v prípade žalovaného v 5. rade o takýto prípad nešlo, keďže boli splnené všetky predpoklady vyžadované zákonom pre rozhodnutie sporu v jeho neprítomnosti a neboli osvedčené žiadne dôvody pre žalovaným tvrdené prerušenie konania do času rozhodnutia vo veci samej.

29. V zmysle § 183 ods. 1, 3, 4 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana, alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (1). Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne potom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať (3). Ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania (4).

30. Dôležitosť dôvodu, ktorým ospravedlňuje neprítomnosť sporová strana na pojednávaní sa vždy posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu, keď existenciu takéhoto dôvodu môže vyplývať len zo skutočností, ktoré sú známe súdu v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávania. V prejednávanej veci žalovaný neoznámil riadne a včas žiadne dôležité dôvody pre odročenie pojednávania nariadeného na deň 15.2.2023, neustanovil si včas zástupcu, podanie v ktorom tvrdil, že dôležitým dôvodom je príkaz na vyšetrenie jeho duševného stavu, či zaujatosť konajúceho sudcu spočívajúca v jeho procesnom postupe, bolo doručené súdu až 1.3.2023 po rozhodnutí vo veci samej (na podanie z 15.2.2023 odoslané 00:1 z emailovej adresy lacopetráš bez zaručeného elektronického podpisu, ktoré nebolo doplnené v lehote 10 dní, nebolo možné prihliadať v súlade s § 125 ods. 2 CSP). Aj v prípade, ak by podanie žalovaného v 5. rade bolo doručené včas, žalovaný v 5. rade nijako nepreukázal existenciu dôležitých dôvodov pre odročenie pojednávania. Žalovaný v 5. rade do času vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej so súdom komunikoval prostredníctvom vtedajších zástupcov alebo osobne písomne, a napriek tomu, že už viac rokov mal byť v azyle, a mal byť vydaný aj príkaz na vyšetrenie duševného stavu (od roku 2020), netvrdil existenciu prekážok brániacich mu v účelnej obhajobe práv v súdnom konaní, zástupcu si neustanovil. Žalovaný v 5. rade teda nepožiadala riadne a včas odročenie pojednávania, dôležitý dôvod pre odročenie nijakým spôsobom nepreukázal a jeho tvrdenia sa zakladajú na takých všeobecných konštatovaniach, ktoré nezakladajú existenciu prekážky dôležitej zakladajúcej zákonný dôvod pre odročenie pojednávania. Z konania nevyplývali ani žiadne okolnosti, ktoré by zadávali dôvod pre prerušenie konania, ak sám žalovaný v 5. rade sa v priebehu celého súdneho sporu ešte aj v r. 2022 osobne prezentoval ak osoba spôsobilá sa zúčastňovať súdneho konania i obhajoby svojich práv, a napriek tomu, že mu bola poskytnutá právna pomoc aj zo strany štátu prostredníctvom centra právnej pomoci, pre vzájomnú nespôľuprácu, či stratu dôvery medzi žalovaným a určeným zástupcom dochádzalo opakovane k ukončeniu zastupovania. Neboli preto dané žiadne dôvody pre prerušenie konania, o ktorom by bolo potrebné rozhodnúť, či už v zmysle § 162 CSP, keďže rozhodnutie vo veci nezáviselo od žiadnej otázky, ktorú by súd nebol oprávnený riešiť v tomto spore, ani nebol zistený nesúlad právnych predpisov, v ktorej veci by prebiehalo konanie na ústavnom súde, ani sa neriešila prejudiciálna otázka pred súdnym dvorom EÚ, od ktorej vyriešenia by záviselo posúdenie veci v predmetnom spore. Nebol tiež podaný ani návrh na prerušenie konania zo strany oboch sporových strán v zmysle § 163 ani neprebíhalo žiadne súdne a správne konanie riešiacie otázku, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v danej veci v zmysle § 164 CSP.

31. K tvrdeniam žalovaného v 5. rade, z ktorých vyplývala nespokojnosť s postupom konajúcej sudkyne I. C., či konajúcich súdov v obvode košického kraja, odvolací súd uvádza:

32. Podľa § 49 ods. 1, 2 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Vylúčený je i sudca, ktorý prejednávával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie.

33. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

34. Podľa § 52 ods. 1 CSP strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

35. Podľa § 52 ods. 2 CSP v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužívajú.

36. Podľa § 53 ods. 1 až 3 CSP, námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (1). Na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (2). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (3).

37. Vo veci bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach 14NcC/7/2020 zo dňa 12.5.2020 už rozhodnuté, že I. F. C. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania uvedeného sporu. Obdobne tak bolo rozhodnuté uznesením z 21.8.2020 5NcC/18/2020, súčasne najvyšší súd rozhodoval o námietkach žalovaného v 5. rade voči dovolaciemu súdu, keď bolo ustálené, že jeho sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania o námietke zaujatosti vedenej pod sp. zn. 5Cdo/43/2021, ktoré dovolanie žalovaného v 5. rade voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach o tom, že I. C. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci bolo odmietnuté. Je tak zjavné, že vo veci konala a rozhodovala sudkyňa, ktorej bola vec v súlade so zákonom pridelená, u ktorej neexistovali žiadne prekážky zakladajúce dôvody pre jej vylúčenie z konania a rozhodovania veci, pričom výhrady žalovaného v 5. rade spočívajúce len v procesnom postupe konajúceho sudcu, či jeho rozhodovacej činnosti nezakladajú námietku zaujatosti ako to vyžaduje § 52 ods. 2 CSP.

38. Odvolateľ vo svojich podaniach neuviedol žiadnu zo zákonom predpokladaných skutočností o existencii predpojatosti na strane konajúcich súdov (sudcov). Vyjadrenia o „predpojatosti“ súdov celkom zjavne pramenia len z jeho nespokojnosti s postupom súdov, lebo tieto nekonajú podľa želaní a predstáv žalovaného v 5. rade o spravodlivosti. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu však nie sú okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Pretože vyjadrenia odvolateľa nespĺňajú náležitosti námietky zaujatosti ako to vyžaduje § 52 ods. 2 CSP, v zhode s § 53 CSP súd na ne neprihliada a osobitne o nich nerozhoduje.

39. Vyššie uvedený záver sa vzťahuje aj na vyjadrenia žalobcu týkajúce sa všeobecných tvrdení o organizovanej justičnej mafii všeobecných súdov bez bližšie špecifikácie dôvodov námietky zaujatosti, ktoré sa navyše podľa obsahu podania týkali konaní žalovaného v 5. rade v trestných veciach bývalého Okresného súdu Košice I 5T/73/2017 a Krajského súdu v Košiciach 7To/31/2021 i ďalších trestných vecí. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že zo súdneho registra bolo zistené, že námietkam žalovaného v 5. rade v trestnom konaní nebolo vyhovené.

40. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

41. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku a na doplnenie uvádza :

42. Súd prvej inštancie založil záver o neplatnosti zmlúv o prevode vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti na absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 19.7.2006, ktorou mal žalobca previesť vlastnícke právo na nadobúdateľku H. C., právnu predchodkyňu žalovaných v 1. a v 3. rade, keď bolo

nepochybne ustálené obsahom znaleckých posudkov podaných tak do trestného konania vedeného voči H. C. (znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva ženskej univerzity z odboru písmoznalectva č. 345/2007), ako aj v prejednávanej spore (znalecký posudok č. 4/2017 M. Q. C. z odboru písmoznalectva), že podpis na kúpnopredajnej zmluve, na návrhu na vklad vlastníckeho práva i na doručení o prevzatí listín zo Správy katastra Košice-okolie nepatria žalobcovi. Rešpektujúc zásadu *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet* (nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má), v zhode s judikatúrou ustálenou rozhodnutím Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR 1VObdo 2/2020 zo dňa 27.4.2021 súd správne uzavrel, že len dobrá viera neumožňuje nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka ani za predpokladu, že sa vychádzalo zo zápisu vlastníckeho práva k katastri nehnuteľností. V súlade s § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností zdôraznil, že zápis v katastri je platný, len pokiaľ sa nepreukáže opak, pričom v konaní bolo nepochybne preukázané, že došlo k podvodnému konaniu na strane prvotnej nadobúdateľky nehnuteľnosti, ktorá musela mať vedomosť o tom, že zmluvu nepodpísal žalobca. Úvahy žalovaného v 5. rade o pokročilom veku nadobúdateľky sú v tomto kontexte irelevantné, keďže podmienkou platnosti právneho úkonu o prevode nehnuteľností je existencia slobodnej vôle predávajúceho previesť predmet svojho vlastníctva na iného a v zmysle § 40, § 46 OZ, tento prejav vôle musí mať písomnú formu, ktorá je dodržaná len v prípade, ak je prejav vôle potvrdený podpisom prevodcu. Takáto prejavovaná vôľa v danom prípade absentovala, teda nešlo k zmene vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a táto ostala stále vo vlastníctve žalobcu bez ohľadu na evidenčný záznam v katastri nehnuteľností. Predpokladom zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností ktoré má byť nadobudnuté zmluvou o prevode nehnuteľnosti, je predovšetkým existencia platnej kúpnej zmluvy, a pokiaľ táto absentuje, absentujú tiež zákonné dôvody na zápis vlastníckeho práva do katastra. Ak žalovaný odvodzoval svoje vlastnícke právo od dobromyseľnosti založenej na dôvere v zápis vlastníckeho práva predchodcu – žalovaného v 4. rade, nebol to postačujúci titul na nadobudnutie nehnuteľnosti. Žalobca v 5. rade nepreukázal, aby išlo o podvod dohodnutý medzi žalobcom a právnou predchodkyňou žalovaných v 1. a 3. rade (ani iné zistenie, by v konečnom dôsledku nemalo vplyv na „neexistenciu“ vlastníckeho práva žalovaného v 5), jeho dobromyseľnosť spochybňoval fakt, že k opakovanému prevodu nehnuteľností so žalobcu na ďalších nadobúdateľov došlo vo veľmi krátkom časovom slede v mesiacoch júl-august 2006, keď pri urýchlených vkladoch nehnuteľnosti (deň, dva po uzavretí kúpnej zmluvy) už dochádzalo k evidenčným zmenám vlastníkov v katastri nehnuteľností a žalovaný v 5. rade založil svoju dobromyseľnosť na tvrdení, že uveril dôvodom uvádzaným žalovaným v 4. rade, ktorý mu povedal, že dom predáva po takom krátkom čase (kúpna zmluva uzavretá 24.7.2006 právnou predchodkyňou žalovaných v 1. až 3. rade, vklad povolený 26.7.2006 a kúpna zmluva so žalovaným v 5. rade uzavretá 21.8.2006) len z dôvodu, že v dome údajne zomreli dvaja ľudia, čo vadí jeho manželke. Žalovaný v 5. rade za iných okolností mohol mať nanajvýš postavenie oprávneného držiteľa podľa § 129 a nasl. OZ, ktorému by ani v prípade preukázania dobrej viery, bez naplnenia ďalších zákonných podmienok (dlhodobá nerušená držba podľa § 134 OZ) nemohla byť poskytnutá ochrana vlastníckeho práva, lebo by došlo k obchádzaniu inštitútu vydržania, ktorý podmieňuje nadobudnutie veci zákonom určenou dobou trvania držby u nehnuteľnosti 10 rokov, a to držby oprávnenej a ničím nerušenej. V prejednávanej veci k prvotnému neplatnému prevodu nehnuteľnosti došlo zmluvou z 19.7.2006 a poslednou z 21.8.2006, žaloba bola podaná na súd už dňa 27.11.2006. V prípade žalobcu teda nemožno uvažovať ani o nedbalom vlastníkovi, ktorý by sa nezaujímal o svoje vlastníctvo, keďže v krátkom časovom slede ihneď po zistení nezákonného nakladania s nehnuteľnosťou uplatnil svoj nárok v konaní na súde a podal tiež podnet na začatie trestného stíhania voči osobám, ktoré sa podieľali na uzavretí neplatných kúpnych zmlúv. Vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1VObdo 2/2020 zo dňa 27.4.2021, podľa slovenského právneho poriadku okrem zákonom stanovených spôsobov nemôže dôjsť k takému právnemu dôsledku, aby len oprávnený držiteľ, t.j. subjekt disponujúci dobrou vierou mohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti bez splnenia ďalších podmienok. V prejednávanej veci nedošlo k uplynutiu zákonom predpokladanej držby a s ohľadom na časovú následnosť krokov nemožno uvažovať ani o existencii dobrej viery na strane kupujúcich. Ochrana vlastníckych práv nemôže teda ustúpiť ochrane práv tvrdeného dobromyseľného držiteľa. Na poradi prvú kupujúcu H. C., právnou predchodkyňou žalovaných v 1. až 3. rade bola podaná aj riadna obžaloba pre zločin podvodu, keď trestné stíhanie bolo zastavené len v dôsledku jej úmrtia. Žalovaný v 4. rade mal kúpiť nehnuteľnosť od H. C. na základe náhodného stretnutia s jej synom R. C., ktorý mu spomenul, že matka má vo vlastníctve dom, ktorý nepotrebuje, no napriek kúpe si tento svoj zámer rozmyslel o dva tri týždne a nehnuteľnosť previedol na žalovaného v 5. rade. Tvrdenia žalovaného v 5. rade, aby rodina C. konala v súčinnosti v jeho neprospech sa v konaní nepreukázali. Pokiaľ by sa tak aj stalo, nebolo by možné priznať mu vlastnícke právo k nehnuteľnosti, keďže nijakým spôsobom to nezasahovalo do právneho postavenia žalobcu ako vlastníka, ktorý nehnuteľnosť nemienil predať

a v súvislosti s konaním tretích osôb – žalovaných tiež viedol aj trestné konanie. Pokiaľ aj žalovaný v 5. rade navrhoval vypočutie ďalších svedkov, ktorých účasť na pojednávaní nezabezpečil, a súdu sa ich nepodarilo predvolať z adresy ich pobytu, dôvodne súd ich dokazovanie nevykonával. Podľa § 198 CSP, ak sa nepodarí prítomnosť svedka zabezpečiť, súd taký návrh na výsluch svedka zamietne. Súd s odkazom na uvedené a zohľadňujúc tiež výsledky vykonaného dokazovania, keď vypočutím žalobcu i žalovaných súd nemal preukázanú akúkoľvek skutočnosť zakladajúcu pochybnosť o tom, aby žalobca nebol účastný podvodného konania pri uzatváraní kúpnych zmlúv, výpovede uvedených svedkov by boli bez právneho významu, nemajúce vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Výsluch iných svedkov žalovaný v 5. rade nenavrhoval, a vzhľadom na zistený skutkový stav veci a právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu sporu, nebolo vykonanie iného dokazovania pre rozhodnutie vo veci relevantné.

43. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bola jednoznačne preukázaná absolútna neplatnosť prvej zmluvy, falšovaním podpisu prevodcu, na základe čoho sa žalobca ani nemohol zúčastniť katastrálneho konania, o ktorom nemal vedomosť a nemal nikdy vôľu zbaviť sa svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Ak došlo k absolútne neplatnému právnomu úkonu v dôsledku podvodného konania, je v súlade s princípmi právneho štátu i zásadou dobrých mravov, povinnosť obnoviť vlastnícky vzťah pôvodného vlastníka. Žalovanému v 5. rade nič nebráni, aby si nároky z neplatného právneho úkonu vysporiadal so svojim právnym predchodcom.

44. Rozsudok súdu prvej inštancie bol z vyššie uvedených dôvodov ako vecne správne potvrdený reflektujúci na zmysel a účel právnej úpravy, zohľadňujúci kolíziu práv vlastníka i ochrany dobrej viery u prípadného dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľnosti, a odrážajúci súdnu prax najvyšších súdnych autorít.

45. Pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalobcu vo vzťahu k výroku o náhrade trov medzi ním a žalovanými v 1. až 3. rade a žalovaným v 5. rade, kedy sa žalobca dovoľával svojej procesnej úspešnosti v spore a teda priznania nároku na náhradu trov dôvodiť opodstatnenosťou žaloby o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv, odvolací súd považuje za náležité argumentačne podložené zdôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bodoch 19. až 25., ktoré neopakuje. Na účely ochrany práv žalobcu, ktorý sa domáhal svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bolo nevyhnutné posúdiť platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých malo dôjsť k zmene v subjekte vlastníctva, čo bolo však otázkou majúcou predbežnú povahu vo vzťahu k žalobe o určenie vlastníckeho práva. Na rozhodnutí o neplatnosti zmluvy, tak ako konštatoval súd prvej inštancie, žalobca nemal právny záujem. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, teda naliehavý, čo je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností, ktorá naliehavosť sa posudzuje podľa existencie žalovaným popieraného práva. Naliehavý právny záujem je spojený s konkrétnym určovacím petitom a pri posudzovaní dôvodnosti takej žaloby sa rieši otázka, či žalobou možno dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva. V prejednávanej veci, len samotné rozhodnutie o neplatnosti kúpnych zmlúv by neznamenal obnovu vlastníckeho práva žalobcu. Nie sú na mieste tvrdenia žalobcu, že žaloba bola opodstatnená, lebo k zmene vyhodnotenia existencie jeho naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právneho úkonu došlo len v dôsledku zmeny judikatúry či právnej úpravy, pretože už v čase začatia súdneho konania v roku 2006 platilo (§34 ods.2 zákona č. 162/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2007), že vecné právo k nehnuteľnosti, ktoré vyplývalo z rozhodnutia súdu o neplatnosti právneho úkonu nebolo spôsobilé na zápis do katastra, ak bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou (čomu tak bolo v uvedenom spore). Žaloba o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv zo strany žalovaných v 1. až 4. rade bola neopodstatnená, nakoľko došlo k ďalšej právnej zmene, a to prevodu nehnuteľnosti na aktuálne evidovaného vlastníka žalovaného v 5. rade, len vo vzťahu ku ktorému bolo opodstatnené domáhať sa priamo určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je však vždy podkladom na vykonanie zmeny v zápisoch v katastri nehnuteľností, k čomu aj nárok žalobcu smeroval. Rozhodnutie súdu vychádzajúce teda z nedôvodnosti a preto procesnej neúspešnosti žalobcu v časti o určenie neplatnosti právnych úkonov pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, a nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaných v 1. a 4. rade v časti určenia vlastníckeho práva, je preto správny a správne bolo posudzovanie nároku na náhradu trov skrz zásadu zodpovednosti sporových strán za výsledok konania vyjadrenú v § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v priebehu sporu ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvody pre uplatnenie § 257 CSP, také dôvody neboli zistené ani súdom, a tieto nemôžu byť založené len na odlišnom právnom názore žalobcu na prejednávanú vec.

46. Vzhľadom na procesnú úspešnosť žalobcu v konaní vo vzťahu k žalobcovi v 5. rade patrí mu plná náhrada trov prvoinštančného konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP, a žalovaný v 5. rade ako neúspešná strana sporu, na základe procesného stanoviska ktorého bolo nariadené znalecké dokazovanie, je povinný nahradiť štátu vzniknuté trovy, preto aj v tomto rozsahu bol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdený. Opodstatnený je tiež záver súdu o ponechaní v platnosti v konaní nariadeného neodkladného opatrenia o obmedzení práv žalovaného v 5. rade nakladať s dotknutou nehnuteľnosťou, keď súd zohľadňujúc stav konania vo veci samej, keď je stále záujem na obmedzení ďalších prevodov nehnuteľností, či jej zaťaženie právom tretích osôb vyhodnotil potrebu existencie obmedzujúcich opatrení aj pre budúcnosť do právoplatného skončenia vo veci samej.

47. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Pretože žiaden z odvolateľov nebol v odvolacom konaní procesne úspešný, nevznikol im nárok na náhradu trov konania. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1. až 3. rade protistrane – žalovaným nevznikli žiadne trovy konania, preto odvolací súd rozhodol o nepriznaní náhrady trov vo vzťahu medzi sporovými stranami. Žalobcovi ako procesne úspešnej strane priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v 5. rade v plnom rozsahu, ktorý nebol úspešný ani v časti odvolania.

48. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).